

Ελένη Σαραντίτη

Από: Λουκία Σουγιά
Αποστολή: Παρασκευή, 18 Ιουλίου 2014 4:14 πμ
Προς: Ελένη Σαραντίτη
Θέμα: Re: FW: Ελένη Σαραντίτη | Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ
Συνημμένα: image001.jpg

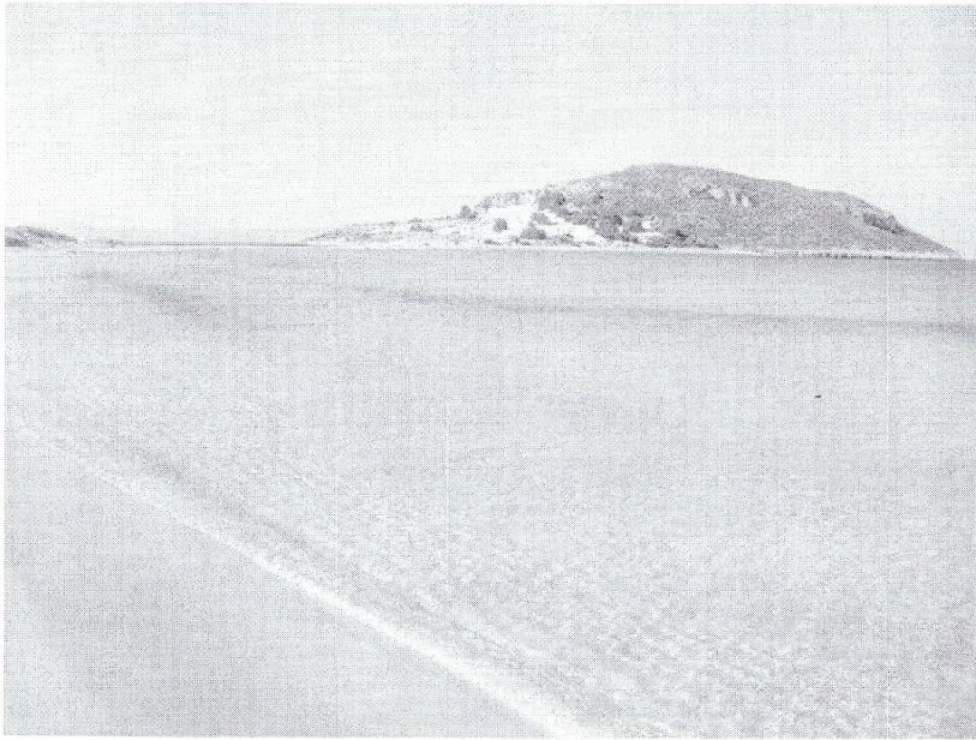
Υπήρξε κάποτε, ένα καλοκαίρι πριν από χρόνια, στο πλευρό του άντρα που διάλεξα για σύντροφο, και για μένα ο Παράδεισος, η παραλία του Σίμου.... Μόνο γιατί την περπάτησα στο πλευρό του αυτή την ομορφιά την αφεγάδιαστη, την αλλιιώτικη, την απογειωμένη. Μόνο γι αυτό και πέρα απ' αυτό... Κι όπως κάθε ομορφιά, σαν φυλαχτό την κουβαλώ μέσα μου και βάρος δεν έχει...

Είναι όμορφο το κείμενό σας, όπως πάντα και γεμάτο ψυχή -όπως πάντα...

Σας φιλώ με πολλή αγάπη.
Λου

Παρακαλώ προωθείστε το.

Ε.Σ

Ο παράδεισος

«Μονάχα να σηκωθείτε πριν φέξει. Να την πετύχουμε τη θάλασσα στο Σίμο μια σταλιά αγουροζυπνημένη. Εκεί να δείτε μυρωδιές και χρώματα' να δείτε τι φόρα παίρνουν τα χελιδονόψαρα και πόσο ασήμι στάζει και το μικρότερο σαρδελάκι. Τα κρινάκια της Παναγιάς στους γύρω λόφους ό,τι θα ανοίγουν. Και πάνω στο άνοιγμά τους θα σου 'ρχεται να λιγοθυμήσεις από το άρωμά τους. Ή να μεθύσεις. Δεν ξέρω... Μια φορά πάντως εγώ μέθυσσα. Κι εκείνο το σμαράγδι της θάλασσας όπως ξανοίγει λάμποντας με το πρώτο φως, να θέλεις να το μεταλάβεις...».

Α, ο πατέρας μας, ο καπετάν- Γιάννης με τ' όνομα, που είχε δεκανέα βαφτιστήρια στην Ελαφόνησο, κι άλλα τόσα στα γύρω χωριά, θα άξιζε να οριστεί Επίτιμος Ποιητής της Θάλασσας- όπως φερ' ειπείν- στη Μεγάλη Βρετανία ορίζεται Επίτιμος Ποιητής του Βασιλικού Οίκου ή άλλως Εθνικός Ποιητής. Να τώρα μιλούσε για το Σίμο, εμείς θαρούσαμε πως αναφερόταν στον παράδεισο. Μα μήπως δεν ήταν;

Το καϊκι μας, Άγια-Παρασκευή το γλυκόχο όνομά του, καλοτάξιδο, χτισμένο στην Κοιλιάδα, έδεσε αξημέρωτα στην ευδιά και στη δρόσο, αριστερά του Σίμου. Έριξε άγκυρα αθόρυβα ενόσω εμείς τα παιδιά χαμηλώναμε τις φωνές μας' ή σωπαίναμε. Εξάλλου τι χρειαζόνταν τα λόγια στη μαγεία μιας χαραυγής στην τρκουάζ καρδιά της εναλίας σέρας;

Από την ανθισμένη άμμο μόλις που ακούγονταν κραυγούλες και σουρσίματα. Ο βυθός ανέβαζε ψιθύρους' δυο βυζανιάρικα γελαστά δελφινάκια, αργυρά στο ημίφως, δεν έλεγαν να ξεκολλήσουν από τη μάνα τους. Στον σκοτεινό ακόμη βράχο τους οι γλάροι είχαν αρχίσει το φτεροκόπημα. Από το μακρινό Σαρακήνικο ακούγονταν κυπροκούδουνα ενώ, ξάφνου, στη θάλασσα του Σίμου απλώθηκαν τοπάζια και μαργαριτάρια που κάλυψαν τα νέα, λαμπυριστά σώματά μας που έπλεαν αθόρυβα. Είχε ανατείλει ο πρίγκιπας της αυγής βραδύς, νωχελικός, υποσχετικός.

Σίμος και Σαρακήνικο, στην Ελαφόνησο. Από τα άγια, τα τιμαλφή της καρδιάς μου. ΤΩΡΑ ΞΕΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ.

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Ελευθεροτυπία*, σήμερα Πέμπτη, 17 Ιουλίου 2014, στη σελίδα «Ανθρώπινα», του Γιώργου Κιούση